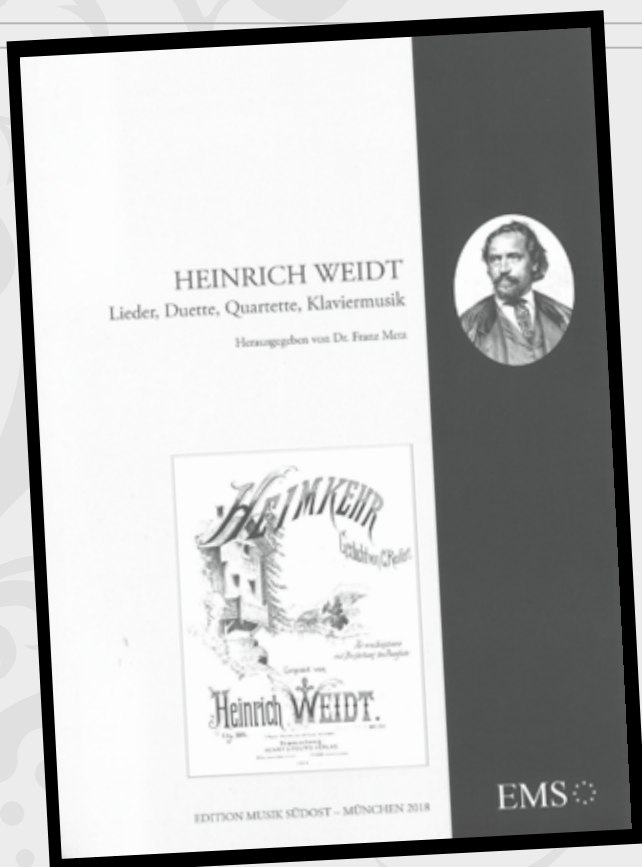

Weidtova notna izdaja samospevov, duetov, kvartetov in klavirske glasbe

(Ur.) Franz Metz: Heinrich Weidt, Lieder, Duette, Quartette, Klaviermusik
(Pesmi – samospevi, dueti, kvarteti in klavirska glasba)
München: Edition Musik Südost
2018, 239 str.

Skladatelj in dirigent Heinrich Weidt (1824–1901) je kot gledališki igralec, pevec, kapelnik, zborovodja, skladatelj in

pedagog v svojem 77-letnem življenju in delu zamenjal kar 24 delovnih mest in s tem krajev svojega bivanja in delovanja: rojen je bil v nemškem Coburgu, umrl pa v avstrijskem Gradcu; vmes pa še: Mannheim, Wertheim, Hamburg, Stuttgart, Frankfurt, Saarbrücken, Berlin, Heidelberg, Düsseldorf, Kassel, Olmütz (vse v Nemčiji), Amsterdam in Rotterdam (Nizozemska), Zürich, Basel in Bern (Švica), Budimpešta (Madžarska), Olomuc in Troppau (Češka), Temišvar (Romunija), **Cilli/Celje** (Slovenija; 1887–1890), Kubin (Slovaška), Weisskirchen in Gradec (Avstrija) in Vršac (Srbija); večina teh mest seveda izhaja iz nekdanje avstro-ogrske monarhije. Zapišemo lahko, da je bilo umetnikovo življenje in delo precej razburkano, bogato in tudi plodovito. Po njegovi bio- in bibliografiji (F. Metz, *Edition Musik Südost*, München, 2015) je izšel še izbor njegove, torej Weidtove (transkibirane in notografirane) vokalno-instrumentalne literature: samospevi, dueti, kvarteti in klavirske glasbe; vse seveda pod budnim očesom in ušesom izdajatelja in urednika dr. **Franza Metza**.

Objavljenih je 33 *samospevov* (za en moški/ženski glas s klavirsko spremljavo), 7 *duetov* (za dva pevška glasova in klavir: po dva ženska ali/in moška glasova in ...), 7 vokalnih kvartetov ali kar *zborov* (za štiri glasove: sopran, alt, tenor in bas a cappella, torej brez spremljave, in en moški zbor a cap-

pella) ter 6 solističnih klavirskih skladb, skupaj torej 53 del. Med njimi najdemo tudi take, ki segajo do 8 tiskanih strani (*samospevi* na kitična besedila) pa tudi taka enostranska miniatūra, kot je npr. enostranski *moški zbor* a *cappella*. Vsa vokalna in vokalno-instrumentalna dela pa tudi naslovi klavirskih del so napisani na izključno nemška besedila: libreta in poezijo. Celoten izbor izdanih not za omenjene zasedbe je razporejen kronološko, kar pomeni, da si v vsakem od navedenih poglavij sledijo opusi od začetka in naprej: *samospevi*: 3–150, *dueti*: 7–88, *kvarteti-zbori*: op. 72 in klavirska glasba: 23–144. To je pravzaprav neke vrste antologija Weidtovega opusa, prebranega tudi zato, da se njegova dela začne polagati v roke, usta in prste ter noge dandanašnjim poustvarjalcem, izvajalcem. Zdaj je to mogoče, saj je zbirka izdana v skladu z vsemi standardi in normativi sodobne notografije. Zbirko uvede urednikov uvodnik, ki na kratko predstavi tako avtorja H. Weidta (s sliko) in ga v biografiji predstavi kot kapelnika in skladatelja. Poleg že znanih in nenehnih Weidtovih selitev po Evropi so tu izpostavljena hranišča oz. arhivi, kjer se dandanes nahaja največ Weidtove zapuščine: poleg romunskega Temišvara, kjer je očitno ostalo največ za njim, se najde dandanes to še v Detmoldu, Münchnu, na Dunaju, v Budimpešti, Zadru, Celju, Ljubljani idr.

Tudi pri nas, saj je npr. med šestimi Weidtovimi objavljenimi klavirskimi deli tudi klavirska *koračnica Die Bergkraxler von Cilli/Plezalec iz Celja*, op. 144 iz leta 1888, posvečena gospodu C. Adolfu Lutzju. Na vsega le dveh straneh (233–234) je

to zagotovo bolj klavirska miniatūra kakor kakšno večje in obsežnejše tovrstno delo. Melodija je bolj univerzalna, kot pa da bi imela kakšne ljudske, nacionalne ali morda celo krajevno obarvane značilnosti. Saj vemo, da je bil Weidt Nemec, v Celju je deloval v nemškem krogu, tako da bi bila katerakoli špekulacija v to smer nesmiselna. Pa tudi klavirska glasba v ritmu *koračnice* (2/4-taktovski način) je tukaj kar najbolj univerzalna. Harmonije so prozorne, tonalno pa je skladba v vsega 86 taktih v osnovnem D-duru. Kljub temu gre za eno od učinkovitih skladateljevih del in je v njem vsebinsko in onomatopejsko prisotna muzika, ki kot neke vrste programska glasba veje že iz samega naslova skladbe. Sicer pa tudi ta skladba kot celoten objavljeni Weidtov opus dodobra kaže stanje tiste in takratne (uporabne, salonske) glasbe. Ta s konca 19. stol. res nima kakšne večje umetniške vrednosti kot pa to, da je obstajala, da je bila poleg visoko leteče evropske in svetovne glasbe prisotna kot neke vrste sopotnica velikim imenom in njihovim delom. Kajti tudi pri Weidtu ne moremo prezreti njegove skladateljske drugorazrednosti, tiste, v kateri so (tudi v Celju) briljirali spretni ljubitelji.

Ugotovimo lahko, da je omenjena zbirka še kako hvalevredna, saj je obenem tudi dokaz, da je bilo Celje v tistem času vendarle vpeto v evropski glasbeni krog. Obenem pa daje ta zbirka možnosti in programske razširjenosti delovanja današnjim (celjskim) pevkam in pevcem in pianistom, da omenjene notne zapise ožive in izvedejo in da morda katerega od nemških naslovov in besedil prevedejo ali pa izvedejo kar v izvirnikih.